

VILÁGPÓSTA

Újfolyam, III. évf., 1. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2007. tavasz

**TEGYETEK
TANÍTVÁNYAIMMÁ
MINDEN NÉPET!**

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

Tartományi hírek

P. Német László provinciális 2007. január 1-jével kinevezte P. Tóth Zoltánt az ideiglenes fogadalmakban levő rendtársak prefektusává a jelenlegi trienni-um végéig, és erre az időszakra áthelyezte Budapestre.

Lőrinc és Sebestyén testvérek, akik novemberben érkeztek hozzánk Ghánából, eddig magántanárnál tanultak, mivel abban az időszakban nem lehetett találni kezdő csoportot a nyelviskolákban. Január végén, az új szemeszter kezdetével azonban ők is megkezdheték tanulmányaikat a Balassi Intézetben. Így a jelenleg magyarul tanuló rendtestvérek, Tamás és Ádám atya és a két ghánai testvér mind egy intézménybe járnak, hogy elsajátítsák anyanyelvünket. Nemrég kaptunk hírt arról, hogy a Balassi Intézetben tanuló katolikus és más kisegyházakhoz tartozó misszionáriusok nagy száma miatt az intézet

bibliai szövegeértelmező tanfolyamot is indít. Ennek a tanfolyamnak nagy előnye lehet majd, ha a rendtestvérek a mereven kettévált katolikus és protestáns nyelvezetet idejekorán egyaránt megismerhetik.

Nagy örömünkre szolgált, amikor Siju és Lourdu testvérek benyújtották kérvényeiket, hogy Magyarországon folytathassák teológiai tanulmányaikat. Beadványaikat az eljárók is boldogan azonnal elfogadták. Sok sikert kívánunk ehhez a bátor kezdeményezéshez!

Modestus Lando atya nem is olyan régen kapta meg kőszegi kinevezését, azonban nem várt okok miatt január 1-jével újabb áthelyezést kapott Letenyére, mint káplán. Reméljük, Letenyén is úgy megszeretik, mint Csehimindszenten, munkájához pedig sok kezvelmet és sikert kívánunk!

••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ••• SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ •••

■ **TBILISZI: FÉLELEMBEN ÉLNEK A KATOLIKUSOK.** Ellenséges tömeg tört be és rongálta meg a majdnem kész katolikus vallási és kulturális központot Tbiliszi, Grúzia fővárosában, ahol az asszír katolikusok újabb támadásoktól tartanak. Fr. Benny Yadgar a *Forum 18* hírügynökségnek elmondta, hogy az ortodox egyház és a fundamentalisták ellenzik a katolikus jelenlétet Grúziában. Az atya attól fél, hogy ha az emberek használatba vennék az új központot, a fanatikusok késekkel és botokkal támadnának rájuk. A rombolást megelőző napokban röpcédulákat terjesztettek a városban, amelyek a katolikusokat agresszív térítőknak mutatták be, és azt állították, hogy a katolikusok ortodox papokat gyilkoltak meg a XIV–XV. században. A tbilisi Konfliktuskezelő Nemzetközi Központ igazgatója, *Giorgi Khutsishvili* szerint a támadást fundamentalista ortodoxok kezdeményezték, hogy megghiúsítsák a katolikus templom építését.

■ **JAKARTA: BILLIÓS TARTOZÁSOK.** Ázsia, Afrika, Európa és Amerika 15 országának 150 küldötte képviselte a szociális mozgalmakat és civil szervezeteket azon a nemzetközi konferencián, ahol az eladósodás megállításáról volt szó. Az egész népeket rabigába hajtó adósságspirál elleni összefogást egyes kormányok is támogatják. A globális erőfeszítések már elérték bizonyos eredményeket. A déli országok egyik legnagyobb terhe a sokmilliárdos adósságok kamatainak visz-

szafizetése a fejlett országok hitintézetei számára. Ennek oka a mélyülő gazdasági és szociális elmaradottság. A tartozások bruttó összege állandóan növekszik, annak ellenére, hogy az érintettek igyekeznek törlesztéseiket időben teljesíteni. Az adósságokkal való megküzdés csak egy része annak a harcnak, hogy egy igazságosabb és emberségesebb világot alkossunk.

■ **FÜLÖP-SZIGETEK: HUSTISYA – AZ IGAZSÁGOSSÁGRA VALÓ TÖREKVÉS.** Nagyobb összetartásra készíti a Fülöp-szigeteket az emberi jogok egyre súlyosbodó megsértése. Az áldozatok családtagjait és szeretteit ez nem bátorítaná el, hanem épp ellenkezőleg, kifejezve egységüket, tavaly szeptember 14-én megalakították a Hustisya (igazság) mozgalomát, amelyet Manilában nemzetközileg is bejegyeztettek. Az alakuló rendezvényen megvitatták a jelenlegi helyzetet, és ökumenikus istentiszteleten emlékeztek meg az áldozatokról, akiket azért öltek meg, mert a szegény és szenvedő sorsú embertársaikon próbáltak segíteni.

■ **INDIA, THRISSUR: RAZZIA A LEKIGYAKORLATOS KÖZPONTBAN.** A szír-malabár egyház bíboros primása, *Varkey Vithayathil (képünkön)* szerint felháborító és főleges volt a keralai rendőrség razziaja a világszerte ismert, a Mennyei Atyáról nevezett lelkigyakorlatos központban.

A bíboros állítja, hogy a központban történt rendőri túlkapás átlépte a civilizált viselkedés normáit. Bírósági döntés értel-

mében került sor tavaly szeptember 30-án a rendőrségi intézkedésre a lelkigyakorlatos központban. Az utasítás alapja egy névtelen levél volt, amely szabálytalanságok sorozatával, erőszakkal, valutaüzemkéséssel és engedély nélküli kórház üzemeltetésével vádolta a központot. Az Ázsia legnagyobb karizmatikus lelkigyakorlatos centrumát fenntartó lazariszt szerzetesek szerint a rendőri túlkapás és az igaztalan vádak igazi célja az egyház befekettítése.

„Mindannyian tudjuk, milyen nagy szolgálatot tesz a Mennyei Atyáról nevezett lelkigyakorlatos központ az embereknek – nyilatkozta a bíboros. – Az intézményben száz AIDS-beteget és négyszáz szellemileg fogyatékos személyt gondoznak, és a lelkigyakorlatok hat különböző indiai nyelven és angolul folynak.”

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@vivamail.hu (Kőszeg)
Honlap: verbita.communio.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felélős kiadó: P. dr. Német László SVD tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta
Rendi konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét. • Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.
Nyomás: D-Plus Kft., 1033 Budapest, Szentendrei út 89-93.
Felelős vezető: Németh László ügyvezető
ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal
a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban:
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér)
9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)
Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196
Telefon Kőszegen: +36-94-562-205
Adományok, miseszövetség befizetése:
11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Kedves Világposta-olvasók!

A *Világposta* tavaszi száma, amelyet most kézhez vettetek, többféle értelemben is „rendhagyó.” Először is – az eddigi pozitív visszajelzéseken felbuzdulva, és annak érdekében, hogy misziós lapunk még szebb, élvezhetőbb és olvashatóbb legyen –, a mostani számtól kezdve négy oldallal növeltük a terjedelmet. Több képanyaggal szeretnénk olvasóinkhoz közelebb hozni a magyarországi és külföldi tevékenységeinket.

Másodszor pedig ez a szám bizonyos értelemben „búcsúszám” lesz két verbita rendtárs számára. Örömmel jelentem, hogy *Pernia Antonio* atya, rendünk általános előljárója *P. Jubos Ferenc* atyát nevezte ki az Isteni Ige Társasága következő magyarországi tartományfőnökévé. Ferenc atyának, aki 2007. május 1-jén veszi át a tartomány vezetését, minden jót kívánok. A *Világposta* e számá-

ban utoljára üdvözlöm a kedves olvasókat mint tartományfőnök.

A másik búcsúzó a *Világpostától Lányi Béla* SVD testvér, akit saját kérésére az általános előljáró külföldre helyezett át.

Béla testvér a nyár elejétől a Fülöp-szigeteken működő három verbita tartomány egyikében, a déli provinciában folytatja szolgálatát. Konkrét feladatát majd az ott elvégzett nyelvkurzus után fogja megkapni. Ezúttal mondok neki köszönetet a *Világposta* szerkesztésében eddig végzett lelkes munkájáért.

A közelgő húsvét alkalmából pedig minden olvasónknak, családtagjaiknak, szereteteiknek kívánok békességgel áldott, örömteli feltámadási ünnepet!

László atya

Békesség veletek! Ne féljetek!

Krisztus feltámadása volt az a tapasztalat, amely a szorongó és rémült tanítványokat Jézus bátor tanúvá változtatta. Mi már nem tudjuk pontosan megmondani, hogyan is tudatosították a feltámadást. Biztosan nem beképzés volt, hanem valódi tapasztalat, amely a tanítványokat mélyen érintette és teljesen átalakította. Jézus a Feltámadott, megjelent nekik. Látták őt, találkoztak vele. A Feltámadottal való találkozás ráébresztette őket, hogy tulajdonképpen ki is volt Jézus. Tudták: Jézus, akivel Galileán és Júdeán át vándoroltak, él! Nem maradt a halál foglya. Most Isten dicsőségét élvezi, és Isten jobbán ül. Akit az emberek keresztre feszítettek, azt Isten Úrrá tette az egész világ felett. Ezzel minden ártétkelődik. Ez adja nekünk a reményt, hogy minden szükség és minden hajótörés számunkra is átváltozik, végül is a mi életünk is sikeres lesz, és a halállal beletorkollik Isten dicsőségébe.

A Feltámadottal való találkozás teljesen felforgatta a tanítványok gondolatvilágát. Nem tudták elképzelni, hogy mi is történt

valójában. A halálnak nincs többé hatalma fölöttünk. A halál kapu lett, mely az Istennel való örök közösségre nyílik. A feltámadás a tanítványok számára biztosította annak, hogy a szeretet erősebb a halálnál. Azt a szeretetet, amellyel Isten szeret bennünket, még a halál sem pusztíthatja el.

De még mielőtt az apostolok megértették volna, mi is történik Krisztussal, szétszaladnak, elbújnak, bezárkóznak és komor kép alakul ki bennük Jézusról. De Jézus megjelenik nekik, nyugtatja őket: „Ne féljetek!” Megmagyarázza az emmauszi tanítványoknak, hogy miért kellett mindennek úgy történnie, ahogy történt.

A jelenlegi világban is az emberről alkotott képünk sokszor nagyon komor. A nagy és szent dolgokat már előre kételyekkel és gyanúval fogadjuk, az erkölcsös embert képmutatónak mondjuk, a boldogságot pedig önmeghazudolásnak nevezzük. Hányszor megkérdezik tőlem: miért vagy szerzetes, miért lettél pap? A válasz: mert az élet értelme a *feltámadás*! Csakis a feltámadásban való hit és remény ad erőt mindnyájunknak.

Mennyit is élünk itt ezen a földön? Néhány évtizedet. S utána mi történik? Vége van mindennek? Nem! Feltáru előttünk a kapu, amely az Istennel való örökségre nyílik. Sokan még a keresztények közül sem hisznek feltámadásukban. Ha a földi élet után csak a koporsó és a fekete föld maradna, akkor én sem hinnék Istenben. Milyen Isten lenne az, aki megteremt, parancsokat, törvényeket ad, és amikor a földi életnek vége, utána veszni hagyna? A mi Istenünk nem ilyen! A mi Istenünk betartja ígérését, és gond-

Jézus feltámadása a keresztény hit középpontja

A halál az ember legnagyobb ellensége. Ebben a világban minden ember mulandó, még a legfontosabb és legnagyobb emberek is meghalnak. Az egész fizikai, biológiai és társadalmi élet a halál uralma alatt van, amit az ember kiérdemelt, amikor első alkalommal nem engedelmeskedett Isten szavának, és ezzel bűnt hozott a világba. Jézus Krisztus, az örökkévaló Isten Fia, a világnak megígért Megváltó azonban legyőzte a halált. Ezzel megnyitotta nekünk az Istenhez és az örök élethez vezető utat.

Jézus feltámadása keresztény hitünk középpontja. Életünknek azért van értelme, mert Jézus legyőzte a halált, és ezzel megmutatta nekünk, hogy vár ránk egy másik, boldogabb, teljesebb, örök élet. Azonban a feltámadásnak csak akkor lesz értelme, ha hisszük, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt, ahogy az első korinthusi levélben Szent Pál is írja: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” Jézus feltámadása adjon erőt a mi keresztény hitünkben is.

Lourdu

ja van ránk. Soha nem hagy el bennünket, és mindnyájunkra gondot visel. Hányszor tapasztaltuk már életünkben, hogy Isten keze vezérelt vagy megmentett minket! Jézus azt hirdette, hogy Isten feltétel nélkül szeret minket. Így Isten szereteteiként nem maradhatunk a halálban.

Jézus Krisztus a XXI. század emberének is azt mondja: „Ne féljetek!” A nagy-péntek után az apostolok úgy látták, helyzetük reménytelen, kilátástalan. De a tragikusnak tűnő veszteség mint győzelem mutatkozott meg. Ez nem fantázia, hanem valóság!

P. Jubos Ferenc SVD

Elly testvér diakónusszentelése

A verbiták és barátai február 4-én ismét összegyűltek, hogy együtt ünnepeljenek Elly testvérrel, akit az a megtiszteltetés ért, hogy *Udvardy György* püspök atya diakónussá, vagyis szereppá szentelte. Ezzel az aktsussal a papság első fokozatában részesült, hogy így a szolgálat (görögül diakonia) és az igehirdetés által Isten gondoskodó szeretetét hatékonyabban tudja megmutatni a világnak. A liturgiának a pesti piarista kápolna adott helyet, amely Elly testvér (bocsánat, most már atya) számára különösen kedves, hiszen az elmúlt években a kápolnának is otthont adó épületben található Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolához kötötték tanulmányai.

A szép számú hívőssereg azért is nagyon kedves volt a szentelt számára, hiszen majd mindenkiben személyes jó barátot fedezhetett fel. A felső-krisztinavárosi kórus szintén barátként segédkezett a liturgia díszítésében *Tőkés Tünde* vezetésével és *Vörös Boglárka* orgonajátékával. A kedves vendégek jelenlétükkel próbálták feledtetni Ellyvel, hogy családja tagjai csak lelkileg tudtak részt venni a szentelésen.

A püspök atyát is meglepte az asszisztencia nemzeti sokszínűsége: ghánaiak kezelték a pásztorbotot és a püspöksüveget, indiaiak a füstölőt és a tömjént, indonéz volt a szentelendő mellett az egyik gyertyavívó és többen a celebráló atyák közül is. Ez a kulturális változatosság az énekekben és a felajánlási körmenetben is megmutatkozott.

A személyes hangvételű homília után Ellynek válaszolnia kellett, vállalja-e, hogy az egyház szándéka szerint fog szolgálni, akarja-e az evangélium hirdetését végezni, kész-e a nőtlenséget egész életében megtartani, imádkozni az egyházért és a világért, valamint a Krisztus eucharisztikus testét nyújtani a híveknek, illetve engedelmességet a megyés püspöknek és az előljárónak? Így foglalható össze a szerepi szolgálat lényege.

A mindenszentek litániáját követte maga a szentelés: a kézfelvitel és a szentelési ima. Majd ennek megtörténtét mutatta Elly beöltöztetése a diakónus módra viselt dalmatikába és stólába. Vé-

gül megkapta a püspök atyától az evangéliumos könyvet mint küldetésének tartalmát: „Vedd Krisztus evangéliumát, amelynek hirdetője lettél! Ügyelj arra, hogy amit olvasol, hidd; amit hiszel, tanítsd, és amit tanítasz, kövesd is!”

Köszönjük neked, Elly atya, hogy nekünk áldozod életed, egyben ígérjük, ahogy megfogadtad, hogy imádkozol értünk, mi is imáinkba foglalunk téged.

P. Tóth Zoltán

„Vedd Krisztus evangéliumát,
amelynek hirdetője lettél!
Ügyelj arra, hogy amit olvasol, hidd;
amit hiszel, tanítsd;
és amit tanítasz, kövesd is!”

Karácsonyi események

A szentestét sosem szabad rutinszerűen ünnepelni, és ennek a törvénynek eleget is tett mindkét verbita közösség. Ugyan nem minden fakadt saját elhatározásból, de a kényszer végül is csak még ünnepélyesebbé tette a Szent Imre Misszióház karácsonyát is.

Lakói ugyanis hosszú „száműzetés” után ezzel a karácsonyi vacsorával vették birtokba az új ebédlőt. Kivétel nélkül nagy sikert aratott a mű, melynek kivitelezését *Róbert* testvér irányította. A tojáshejsárga falak és a narancssárga függönyök szépen harmonizálnak a régi járólappal.

Karácsony estéjén a Názáret Misszióház lakói is valami újjal léptek elő. A rendtestvérek nem csatlakoztak a plébániai közösséghez, nem is csak magukban ünnepeltek, hanem megnyitották „kapuikat” a ba-

rátok előtt.

Az elmúlt másfél évtizedes működés során ugyanis nagymértékben megnőtt azok száma, akiket társaságunk tevékenységén keresztül indított meg Krisztus missziós üzenete, és mint világi segítők, mint „verbita barátok” kapcsolódtak be munkánkba. A misszióház a Budapesten és annak környékén élőket hívta meg az este 10 órakor kezdődő „éjféli misére”. A sok kedves barát nagyon örült a lehetőségnek, és egyáltalán nem bánták, hogy családi ünnepük egy részét megosztották a szerzetesekkel és mindazokkal, akik jó kapcsolatot ápolnak a társasággal. Reméljük, hogy ez a kezdeményezés folytatásra talál, és tovább erősíti közösségünk összetartozását.

Provinciánk és a nyelvtanulás

Társaságunkban mindig is nagy szerepe volt a nyelvek ismeretének, hiszen egy nemzetközi rendben csak így tudunk együttműködni. A kiválasztott fő közlekedő nyelvek terén az utóbbi években némi racionalizálás történt azzal, hogy a németet mint adminisztratív nyelvet megszüntették. Társaságunk vezetése azt javasolja egy 2007. január 30-ai körlevélben, hogy a rendtestvérek mindenképpen tanuljanak meg spanyolul vagy angolul. Akik olyan közegben éltek, hogy már tudnak angolul, tanuljanak spanyolul, és

fordítva. Akik azonban egyiket sem beszélnek, legbölcsebb, ha az angolt választják.

Tartományunkban ennek az elvnek szeretnénk eleget tenni. Ezért *Krisztián* testvérünk, miután igen jó eredménnyel letette a „C” típusú középfokú angol nyelvvizsgát, most azért küzd, hogy megszerezze a felsőfokút is. *Alex* testvér pedig most februárban látott neki, hogy középiskolai tanulmányait felelevenítse ezen a téren, és minél használhatóbb nyelvtudásra tegyen szert. Jó tanulást kívánunk mindkettőtöknek!

Főpásztor vendégek Arnold atyánk ünnepén

Rendalapítónk, *Arnold* atyánk ünnepét január 15-én mindkét közösségünk megülte. Kőszegen *Veres András*

szombathelyi megyés püspök volt a misszióház vendége, Budapesten pedig *Bábel Balázs* érsek a kalocsa-kecskeméti főegyházmegegyéből. A két házbán más-más formában ünnepeltek a testvérek. Míg Tétényben az ünnepség központja a szentmise volt, melyre a közösség meghívta néhány barátját, és ezt bőséges vacsora követte, addig Kőszegen vidám, kötetlen együttlétet és az azt köve-

Közösségeink és az ökumenikus imahét

Mindenki, aki próbált már nem hívőt a kereszténység felé útbaigazítani, az tudja, hogy milyen nagy nehézséget jelent ebben a keresztyének felekezeti megosztottsága. Ezért is lényeges, hogy minél többet tegyünk az ökumené érdekében. Habár nem mondhatjuk, hogy mindent megtettünk, azért idén januárban is felvettük a kapcsolatot a környezetünkben lakó református, evangélikus és baptista közösségekkel. Mint az az elmúlt években Kőszegen szokássá vált, katolikus részről a misszióház lakói közül is szól valaki az összegyűlt keresztyénekhez. Idén ez a személy *Róbert* testvér volt, aki a csütörtöki napon az evangélikus templomban mondott beszédével nagy tetszést aratott a hí-

vők között. Talán éppen testvér mivolta adta meg a hiteles alapot a témához, mely az ökumenében oly fontos közös karitatív tevékenység volt.

A tétényi közösség vasárnap vett részt közös istentiszteleten, amelyen mi, lelkipásztorok meg is állapítottuk, annak ellenére, hogy évszázadok óta egymás mellett élünk, milyen keveset tudunk egymásról. Fontos, hogy miközben a teológusoktól joggal elvárjuk, és el is kell várunk, hogy találjanak megoldást erre a súlyos problémára, addig mi a napi élet cselekedeteiben és az imádságban közeledjünk egymáshoz, és működjünk együtt Krisztus akarata szerint Isten Országáért.

tő ebéden erősítették a környékbeli szerzetesek egymással való kapcsolatukat. Reméljük, *Arnold* atyánk ismerete és tisztelete a közös ünnepségek által is erősödik civil és szerzetes barátaink körében is, bennünket, magyarországi verbitákat pedig még szorosabb közösségbe fog.

Indiai önkéntesünk jelenti

Meghnagarban vagyok, félúton Delhi és Bombay között, elmaradott vidéken, ipar szinte nincs, a mezőgazdaság siralmas, a föld köves, agyagos. Az apró parcellákat sovány ökrök húzta faekével szántják fel, bár ezt inkább kapirgálásnak nevezném. A szomszéd állam: Radzsasztán földje sokkal jobb, sok a folyó, csatorna, ott virágzóbb a mezőgazdaság, sokan mennek másféle munkát keresni.

A misszióstelepen nagy iskola, templom, több zárda, kórház, a püspök háza és irodák, személyzeti lakások vannak. Bár Jhabua városa a püspökség központja, a gyakorlatban a vasútállomás miatt itt intéződnék az egyházmegye ügyei.

A legforgalmasabb vonalon – Delhi és Bombay – vagyunk, és bizony ez hátrányos is, mert egész éjjel hatalmas tehervonatok járnak tőlünk körülbelül háromszáz méterre, nagy zajjal, állandó sípolással, mert a síneken sok ember megy át.

Elhelyezkedésem jó, naponta tudok tusolni. A püspök atya asztalánál étkezem. Puritán, bölcs ember, olyan okos, hogy még az én angol makogásomat is megérti.

A kórház százágas, a magyar viszonyokhoz képest igen szegényes és elmaradott. Mint magánkórház működik, ami azt jelenti, hogy fizetni kell az egészségügyi ellátásért, igaz, jóval kevesebbet, mint a városi klinikákon. A huszonöt kilométerre fekvő Jhabuában van az állami kórház, ott ingyenes az ellátás, de a viszonyok az itteninél is rosszabbak. Már ott is voltam operálni és asszisztálni.

Itt sok műtétet azért nem tudunk elvégezni, mert a sok szegény még a kevesebbet sem tudja megfizetni. Nem jut mindennapra műtét, bár volt olyan nap is, hogy hatot operáltunk.

Asszisztálok császármetszésnél, gyomorperforációknál, bélelzáródásnál stb. Csontműtéteket magam is végzek, és asszisztálok az ortopédsebész kollégámnak. Tehetséges sebész, lelkiismeretesen törődik a betegeivel, de a sterilitással komoly gondok vannak. Nálunk talán száz évvel ezelőtt lehetett ilyen a helyzet, és a háború alatt. Az a bosszantó, hogy a lehetősé-

geket nem használják ki, tehát az igényességgel van baj: például sebeket úgy varr a kolléga az ambulancián, hogy közben a fonalat végighúzza a beteg koszos ruháján és az asztalon. Első nap, amikor ezt láttam, szóvá tettem, de nem törődnek az aggályaimmal. És a betegek kibírják! Megszoktam már az itteni viszonyokat, de az első napokban magamat kellett legyőznöm, hogy ne adjam fel, és ne fussak el.

A töréskezelés a negyven évvel ezelőtti ortopédiai elvek szerint történik. A csontműszerállomány szegényes, például még kézi furdancsot használunk. Az a jó, hogy nagy a korkülönbség az itteni kolléga és én között, így atyailag tudok vele viselkedni, és elmondom, hogy mi hogyan csináljuk.

Nagyon sok az égés utáni heges zsugorodás és a gyermekparalízis utáni deformitás. Sokkal több betegen tudnánk korrekciós műtétekkel segíteni, de nincs, aki megfizesse a kórháznak a műtétet. Szörnyű ezt látnom, mert a szívem vérzik ezekért a gyerekekért.

Ha nincs műtét, gyakran megyünk a vidéki rendházakba, és a hozzájuk tartozó iskolákban szűrjük ki a gyerekeket, és gyógyszert osztunk. Sok gyereket át tudtunk nézni, naponta negyvenhatvan főt. Ez fárasztó, de érdekes munka, mert így látom a vidéket, képet kapok a közegészségügyi helyzetről. Ezek a rendházak hős munkát végeznek, mert az eldugott vidékeken gondoskodnak a gyerekek oktatásáról és egészségügyi ellátásáról. A legkisebb rendház egy helyiségből áll, és itt él és oktat két fiatal apáca több tucat gyermeket.

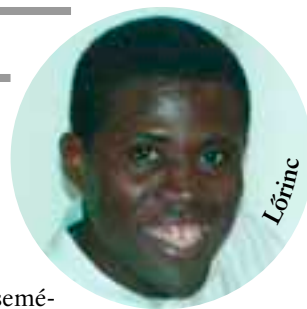
Jól érzem magam, mert látom értelmét az ittlétemnek. Az itteni hat orvos befogadott, és befogadtak az egyháziak is. A szentestét és karácsony napját is a püspök atyával töltöttük. Jhabuába autóztunk éjjeli misére, és megajándékoztuk egymást. Nehezen szokom meg a mindennapos áramszünetet, az internethez való nehéz hozzáférést, honvágyam van, sokat gondolok ezért *Mikes Kelemen* és *Kőrösi Csoma Sándor* példájára. Az Újszövetséget olvasom, magyarul és angolul is tükörszerűen. Delhiben tudtam venni angol nyelvű Szentírást.

Máris sok lelki élmény és szakmai különlegesség ért.

Hargitai Ernő

Bemutatkoznak a Ghánából érkezett verbiták

Lőrinc

Meséljete a családotokról!

Lőrinc: Kilencgyermekes családban nőttem fel. Öt fiútestvérem és három lánytestvérem van. A város, Gasikan, ahol születtem, megyeszékhely. Az édesapám könyvelő, az édesanyám üzletasszony. A szüleim munkája miatt sosem maradtunk egy helyben, gyakran költöztünk.

Sebestyén: A miénk is kilencgyermekes család. Én vagyok a második legidősebb. Összesen hét lánytestvérem van, és ketten vagyunk fiúk. Ghána északi részéről jöttem, Sabuliból. Családunk földműveléssel és állattartással foglalkozik, vagyis szüleim farmerek. Most Ghána déli részén élnek.

Hogyan lettetek szerzetesek?

L: Gyerekkoromban a szüleim mindig templomba küldtek, úgy, mint ahogy más szülők küldik a gyerekeiket. Így kiskoromtól sok pappal és szerzetessel találkoztam. Mondtam a szüleimnek, hogy én is olyan szeretnék lenni, mint a papok. Természetesen jót nevettek rajtam, ahogy ez lenni szokott. Nem vettem túl komolyan. Ahogy felnőttem, éreztem, hogy a hivatástudatom egyre nő. Elmondtam egy papnak, hogy én is szeretnék szolgálni az oltárnál. Meghívott, hogy ministráljak. Középiskolában mondtam az iskola lelki atyjának, hogy szeminarista szeretnék lenni. Már csak az ajánlólevél hiányzott a plébánosomtól, amit hamarosan beszereztem. Felvettem a kisszemináriumba. Ezután több lehetőségem nyílt aktívan

részt venni a különböző egyházi eseményeken. Sajnos a középiskola után megkérdőjeleződött bennem, hogy miért is kéne nekem papnak lennem? Bár jelentkeztem a verbitákhoz a gimnázium után, de a hivatás-

gondozó mondta, hogy még egy évig elmélkedjek el a hivatásomról. Ez alatt az idő alatt állandó kapcsolatban voltam vele. Mivel egy év után semmi pozitív választ nem kaptam tőle, hát vártam még egy évet. Úgy gondoltam, ha így állunk, akkor jelentkezem egyetemre, mert nem akartam még több ideig pazarolni otthon az időmet. Két helyre is felvettem, az egyik a műszaki, a másik a természettudományi kar volt. Mind a két helyre felvételt nyertem. Mit ad Isten, éppen abban az időben, amikor megjött a pap-

pír, hogy felvettek, jött a hivatásgondozótól, hogy most már mehetek a szemináriumba. Így egy újabb nehéz döntés előtt találtam magam. Kezdeti ambícióm az volt, hogy szeminarista legyek, de ugyanakkor itt volt a két egyetemről a pozitív válasz is. Rengeteget imádkoztam: világosítson meg az Úr. Végül elfogadtam a szeminárium döntését, és beléptem.

Döntésemet édesanyám elfogadta, de édesapám egy kicsit ellenkezett. Nem értette, miért határoztam így. Három évbe tellett, míg elfogadta. Amikor hazajártam a szemináriumból, gyakran kérdezte, hogy még mindig érdekel-e a papság. A filozófiai tanulmányaim befejeztével azt mondta, ha tényleg ez a kívánságom, hogy pap lehessenek, akkor áldását adja rá.

S: Katolikus családban születtem, már a nagyszüleim is katolikusok voltak. Gyerekkoromtól templomba

NEM IS TUDOM, KINEK ADJAK...

*Ki szorul igazán rá? És az emberekben olyan sok minden lakik... Hozzá tartozóim segítése mellett szeretnék **segíteni a legszegényebbeknek** is, akikhez a hit hirdető nemcsak a lelki Örömhírt viszi, hanem a testi táplálékot is...*

A nagylelkűség **józanággal** párosul, ha a verbita missziósokon keresztül éri el célját a segítség, hiszen a hit hirdető tudja igazán, kit kell segíteni. **Számlaszámunk: 11600006-00000000-12713314**

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk! A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI** a verbita **Missziós Titkárság: Zabos Róbert SVD testvér, 9730 KŐSZEG, Park u. 1., Tel.: 06-94-562-205, e-mail: missiok@vivamail.hu**

Ghána köztársaság Nyugat-Afrikában, az Atlanti-óceán mentén. Határos országok: Elefántcsontpart, Burkina Faso és Benin. Az egykor Aranypartnak nevezett brit gyarmat 1957-ben lett független. Területe 238 ezer négyzetkilométer, népessége 20 millió, fővárosa Accra. A népesség kétharmada keresztény, többségében protestánsok, de a katolikus egyház is jelentős, 2,5 millió híve van. Az ország területén az első szentmisét 1482-ben mutatták be, amikor portugál felfedezők kötöttek ki a ghánai partokon. A kezdeti missziós törekvéseket azonban tönkretette az egyre terjedő rabszolga-kereskedelem. A módszeres evangelizáció csak az 1880-as években kezdődött. A helyi hierarchiát 1950-ben állították fel. Egyházszerkezet: 18 egyházmegye, melyek közül négy érsekség. Papok száma 1049, nagyzeminarista 691, vagyis bőséges a papi utánpótlás.

Sebestyén

jártam a szüleimmel és a testvéreimmel. Ministráns voltam a falunkban. Az általános iskolában havonta egyszer volt mise, olyankor mindig én olvastam. Katolikus középiskolába jártam. Itt tagja voltam egy imacsoporthoz, minden este együtt imádkoztunk.

Így lassan egyre nőtt bennem a vágy, hogy pap legyek. A középiskola elvégzése után három évig kórházban dolgoztam, mint laboránssegéd. Közben a verbitákhöz is jelentkeztem, és az egyetemre is beadtam a felvételi kérelmet. Mindkét helyről meg is jött a levél, hogy felvettek. Nagyon szerettem a kórházi munkát, a betegekről való gondoskodást, de ott volt a másik erős érzés, hogy szeretnék szolgálni mint pap. A két levél egyidejű kézhezvételekor nagyon erős belső konfliktust éltem át. Senki sem tudott róla, hogy jelentkeztem a szemináriumba. Végül úgy döntöttem, hogy belépek a szemináriumba.

Hogyan kerültetek ide, Magyarországra? Ti döntöttetek úgy, hogy ide szeretnétek jönni?

L: A ghánai noviciátus után három helyre lehet menni szemináriumba és teológiát tanulni. Az egyik Kongó, a másik Ghána és a harmadik Kenya. Megjelölhetjük a sorrendet, hogy hova szeretnénk inkább menni, de a végső szó az előljáróké.

S: Ez így van rendjén, hiszen azért léptünk be a missziós rendbe, mert készek vagyunk bárhova menni. A sorrend, amit megadtam, az Kenya, Ghána és Kongó volt.

L: Magyarország természetesen nem volt benne a választásunkban. Mégis azt kérdezték tőlünk, hogy elmennénk-e tanulni Magyarországra? Mi igent mondtunk.

S: És gratuláltak nekünk, amikor igent mondtunk, mert ez egy nehéz döntés volt. Egyébként csak egy ember kapta meg közülünk azt a helyet, amit elsőként választott, a többiek a másodikat vagy a harmadikat, vagy egy negyediket, ahogy mi is.

L: Lehet, hogy nem kapod meg, amit szeretnél, de amit kapsz, azt szeretni fogod.

S: Ez volt a csoportunk mottója.

Mik az első magyarországi benyomásaitok?

S: Azt kérdeztem magamtól, maradni tudok itt akár két napig is, hisz olyan hideg van. Nehéz volt átszoknom a melegvízes zuhanyhoz is, mert otthon mindig hideg vízzel zuhanyoztam. Az első két hétben az időjárás nagyon barátságatlan volt.

L: Az időjárással volt a legnehezebb megbarátkoznom. Nagyon meleg klímából nagyon hideg klímába kellett jönnöm. És csak remélni tudom, hogy egyszer majd hozzá tudok szokni. A megérkezésünk örömteli pillanat volt. Ha bármikor szomorúság fogna el, erre az öröme fogok gondolni. Meleg, barátságos fogadtatásban volt részünk. Az emberek nagyon kedvesek velünk. Ha bármi kérdésünk van, mindenki nagyon nyitott a válaszadásra. Viszont érezzük az emberek állandó tekintetét is, gondolom a bőrszínünk miatt. Ez még kicsit kényelmetlen érzés, de hozzá fogunk szokni. Az ételek teljesen különböznek attól, amit otthon megszoktunk, de ez szerencsére eddig semmi gondot nem okozott.

S: A magyarok nagyon kedvesek. A rendházban mindenki odafigyel ránk, és bármit megadnak, amire csak szükségünk van, hogy tényleg otthon érezhessük magunkat. Nem volt olyan tapasztalatunk, hogy ne lettek volna segítőkészek. Itthon és a városban is, bárhol. Köszönjük, magyarok, hogy ilyen kedvesek vagytok hozzánk, külföldiekhez!

Brinkács Krisztián SVD

A diakonátus

Oholedwarin Elias (Elly) verbita szerzetest *Udvardy György* püspök úr szerpappá szentelte. Így mostantól „atyának” szólítjuk, hiszen a szenteléssel felvette az egyházi rendet. Nemsokára pappá is szentelik. Tudjuk azonban, hogy egyházunkban dolgoznak „nős diakónusok” is, akik életük végéig diakónusok maradnak. Mit is takar ez a szentség? Leghivatottabban a Katolikus Egyház Katekizmus-a válaszol: Az egyházi rend az a szentség, mely által a Krisztustól apostolaira bízott küldetés teljesítése folytatódik az egyházban az idők végezetéig: tehát az apostoli szolgálat szentsége. Három fokozata van: a püspökség, az áldozópapság és a diakonátus. (1536.)

Így az isteni alapítású egyházi szolgálatot különböző rendekben gyakorolják azok, akiket már ősidőktől fogva püspököknek, áldozópapoknak, diakónusoknak hívnak. Az egyház liturgiájában, tanítóhivatalában és állandó gyakorlatában kifejezett katolikus tanítás a Krisztus papságában való szolgálati részvételnek két fokozatát ismeri: a püspökséget és az áldozópapságot. A diakonátus feladata az, hogy őket segítse és szolgálja. Ezért a mai szóhasználatban a sacerdos kifejezés a püspököket és a papokat jelöli, a diakónusokat nem. Mégis a katolikus tanítás az, hogy a három fokozatot – a papságban való részesedés fokozatait (püspökség és papság) és a szolgálat hivatalának fokozatát (diakonátus) – „ordinationának” nevezzet szentségi cselekménnyel, azaz az egyházi rend szentségével adják át. (1554.)

A hierarchia alsóbb fokán állnak a diakónusok, akik nem papságra, hanem szolgálatra kapják a kézfeltételt. A szentelendő diakónus

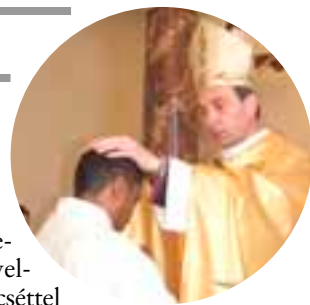
fejére egyedül a püspök teszi rá a kezét, így jelezvén, hogy a diakónus szolgálata feladataiban kapcsolódik sajátosan a püspökhöz. (1569.)

A diakónusok sajátos módon részesednek Krisztus küldetésében és kegyelmében. A fölszentelés szentségi pecséttel látja el őket, mely eltörölhetetlen, és Krisztushoz tesz hasonlónak, aki „diakónus”, azaz mindenki szolgálója lett. A diakónusok feladata többek között, hogy a püspököknek és a papoknak szolgáljanak az isteni misztériumoknál, elsősorban az Eucharisztia ünneplése során, áldoztassanak, eskessenek és megáldják a házaspárt, hirdessék az evangéliumot és prédikáljanak, temessenek és végezzék a szeretet különféle szolgálatait. (1570.)

A II. vatikáni zsinat után a latin egyház, mint az egyházi hierarchia sajátos és állandó fokozatát, helyreállította a diakonátust. A keleti egyházak mindig megőrizték. Ez az állandó diakonátus, amit nős emberek is fölvehetnek, jelentősen gazdagítja az egyház küldetését. (1571.)

Az egyházi rend szentségének lényegi szertartása mindhárom fokozat esetében abban áll, hogy a püspök ráteszi kezét a szentelendő fejére, és a megfelelő szentelő imádsággal kéri Istentől a Szentlélek kiárasztását és a különös kegyelmi ajándékokat ahhoz a szolgálathoz, amelyre a jelöltet szenteli. (1573.)

A diakónusokat mindenki úgy tisztelje, mint Jézus Krisztust, a püspököt, mint az Atya képmását, a presbitereket pedig, mint Isten szentátusát, mint az apostolok kollégiumát. Ezek nélkül nem lehet egyházzal beszélni. (Antiochiai Szent Ignác)

Ghánai önkéntesünk jelenti

Majdnem egy hónapnak kellett eltelnie, hogy hosszabb levelet tudjak írni, mert sajnos itt, Ghánában az internet elég gyerekcipőben jár. New Longoróból, ahol a verbita missziós házunk működik, körülbelül nyolcvan kilométert kell autózni, hogy netezhessenek, de ott sem mindig sikerül.

Itt van *Helmut* is, az osztrák fiú. Az első napok, hetek az ismerkedéssel telnek. Az emberekkel, a környezettel, a környező falvakkal ismerkedem. Szokom az új klímát. Itt éppen most van a száraz évszak. És ahogy mondtátok, a hőmérséklet szép lassan emelkedni kezd. Napközben van, amikor eléri a 39-40 fokot. New Longoróban (NL) száraz meleg van. Itt délen az óceán miatt párásabb, fülledtebb az idő. Nem a legkellemesebb, de ki lehet bírni. Majd szépen hozzászokik a szervezet.

A betegségek eddig elkerültek. NL-ban szerencsére alig van szűnyog. Mondhatni semmi. Az abszolút szárazság nem kedvez nekik. Az emberek nagyon barátságosak. Amikor az autóval keresztülhajtunk egy-egy falun, mindenki integet, mert ismerik az atyát. Ha személyesen találkozunk az emberekkel, ők is tisztelettel és szeretettel fogadnak. Bár nyelvüket nem értem, de arkifejezésük és gesztusaik ezt tükrözik. A tisztelet apró jele, hogy amikor mise után az atyával ebédet kaptunk, szép, új lábasban szolgálták fel. Azonban, mikor mise előtt körbesétáltunk a faluban, láttam, hogy ők milyen edényeket használnak. Azok bizony ütött-kopott lábasok voltak. Minket viszont megtiszteltek az új edénnyel.

A napot minden reggel zsolozsmával kezdjük. Kedden, csütörtökön és vasárnap van mise. Hétköznap kevesebben, hétvégén többen jönnek. Két atya van, *Martin* és *Othmar*. Ők felváltva járnak a távolabbi falvakba misézni vasárnaponként. A feladatok nagyon változatosak: a takarítástól elkezdve a mosáson át az autószerelésig minden van. Sok apró dologból áll össze a nap. Mindig van valami teendő. Hol a mise előkészítése, hol vásárlás, hol betonblokkok készítése egy majdani missziósház falaihoz. Tervben van a fürdőszobák festése és csempézése. Sőt, az egyik faluban egy félig kész templom is vár a befejezésre. Lehet, hogy az is elkészül még ebben az évben.

Sokszor van olyan érzésem, hogy sokkal többet is megtehetnénk egy nap alatt, de itt én csak vendég vagyok. Az itteniek

diktálják a tempót. Nagyobb tapasztalattal van, hogy mit kell tenni. Nem kapkodva, mindig csak egy picit, figyelembe véve a hőséget és az erőnlétet. Tegnap délután meglátogattuk a szintén magyar *Káro Magdolna* nővért a fővárosban, Accrában. Nagyon megörült, hogy magyar embert lát. Érdekes volt, mert éppen mentünk hozzá, amikor *Othmar* az egyik lámpánál felkiáltott, hogy a másik sávban kettővel előttünk az *Magdalena* nővér autója. És valóban az volt. Majdnem egyszerre fordultunk be a rendház parkolójába. A nővér már a kocsiból integetett, amikor meglátta az atyát. Jópofa, hogy hetvenkilenc évesen úgy vezet, mint a fiatalok. Rendőrök mellett is elmentünk útközben. Azok is ismerték őt. Mosolyogva integettek neki. Egyenlőre ennyit tudok írni. Majd legközelebb, amikor már több feladat és élmény lesz, jelentkezem.

Felebaráti üdvözléssel Ghánából:

Horváth Csaba

Missziós lelkgyakorlat Kőszegen

Lányi Béla testvér sok szeretettel várja azon **15–30 éves fiúk** jelentkezését, akik **március 15. (csütörtök) este 7 órától március 18. (vasárnap) délig** szeretnének a saját életük alapvető kérdéseiről és keresztény missziójukról, vagyis küldetésükről néhány napon keresztül elmélkedni afrikai, ázsiai és külföldön dolgozó magyar verbita misszionáriusokkal.

Bővebb felvilágosítást ad: **Lányi Béla**, SVD, Názáret Missziósház, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

Tel.: 1-424-5668 vagy 30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com • web: verbita.communio.hu

Ázsia legrégebbi egyeteme

Legalábbis a hagyományos európai értelemben ez az egyetem büszkélkedhet azzal, hogy Ázsia legrégebbi egyeteme. Az Isteni Ige Társasága, a verbita missziósok tartják fenn. Ázsiában a hithirdető munka nemcsak egyszerű törzsek között végzett „bozótmissziót” jelent, hanem a hagyományos ázsiai kultúrákkal folytatott párbeszédet is. A Fülöp-szigeteki Déli Verbita Rendtartomány által működtetett egyetemen több mint harminckétezer hallgató tanul. Jelentősége túlmutat a helyi képzésen, hiszen a Fülöp-szigetek Ázsia egyetlen katolikus többségű országaként a hatalmas földrész missziósának is tekinti magát. Az ország lakóinak öntudatában fontos szerepet játszik az, hogy ők a katolicizmust képviselik a nem keresztény népek között.

Cebu City a Fülöp-szigetek legrégebbi és ma is második legnagyobb városa, hárommillió lakossal. A University of San Carlos (magyarul Szent Károly Egyetem) működése azt testesíti meg, hogy a város ma is vezető szerepre törekszik a Fülöp-szigeteki tudomány és kultúra világában, bár a főváros, Manila túlsúlyával nehéz versenyezni. Az ősi intézményt 1595-ben alapították spanyol jezsuita atyák, Colegio de San Ildefonso néven. Több mint másfél száz év munka után, 1769-ben a jezsuiták kiűzését követően bezárták, de 1783-ban Mateo Joaquin de Arevalo püspök kezdeményezésére Colegio-Seminario de San Carlos néven ismét megnyitotta kapuit. Különböző rendek gondozták, 1935 óta pedig az Isteni Ige Társasága (verbita missziósok) a fenntartó. A II. világháború éveit szünetelt az oktatás, de 1946-tól ismét teljes gőzzel működik. Az egyetemi státuszt (és mai nevét) 1948-ban kapta. Jelenlegi elnöke P. Roderick Salazar SVD. Fakultásai: építészeti és képzőművészeti, bölcsészeti és természettudományos, kereskedelmi, pedagógiai, mérnöki, jogi, orvosi, gyógyszerészeti. Amerikai jellegű oktatási rendszerben a tudományos fokozatok széles skáláját nyújtja. Az építészeti karon mintegy ezer hallgató tanul. Növendékei között a szigetország történetének leghíresebb személyiségei találhatók: politikusok, tudósok, a művészeti élet vezető egyéniségei. Az egyetem négy kampusza Cebu City különböző részein helyezkedik el. Az oktatásban használt nyelv angol, melyet mindenki megért, azonban a helybeliek egymás között cebuanó nyelven is megértik egymást.

A cebui
Szent Károly
Egyetem
Építészeti Kara

Az egyetem attól katolikus, hogy működését nemcsak tudományos, hanem erkölcsi elvek is szabályozzák. Nemcsak szakmailag felkészült, hanem nemes jellemű és közösségi, társadalmi felelősségtudattal rendelkező embereket igyekeznek képezni. Az egyetem vezetése arra törekszik, hogy egészséges egyensúly alakuljon ki a komoly tanulás, a szórakoztató egyetemi élet és a vallásos elmélyedés között. Maga a város, Cebu City is kitűnik élénk kulturális életével, mely rengeteg turistát is vonz. Egyik leghíre-

sebb turistalátványossága is vallási természetű: a híres Sinulog Festival, mely a gyermek Jézus kegyesbárához kötődik, az úgynevezett prágai Kisjézushoz. Ez egy kisméretű szobor, mely a gyermek Jézust ábrázolja egy madárkával a kezében. Az Ágostonrendiek terjesztik a prágai Kisjézus tiszteletét, mely egészen rendkívüli méretű a Fülöp-szigeteken is. Cebu City azonban kiváló fekvése révén ma is fontos kereskedelmi központ. Legfontosabb egyeteme, a San Carlos tehát nemcsak a múltnak, hanem a szigetország jelenének is meghatározó intézménye.

Lányi Béla SVD

VAN VALAKI, AKI SOKSZOR ESZEMBE JUT?

Talán kedves hozzátartozó, aki beteg, esetleg rossz útra tévedt... Vagy aki jó úton jár, de nehéz próbatétel előtt áll... Akinek szüksége van Istenre, de ő maga nem tenné meg az első lépést... **Írassam be a missziós**

MISESZÖVETSEGBE? Melynek TAGJAIÉRT,

azok szándékaira verbita atyák a világ különböző részein **naponta hét szentmisét** mutatnak be, természetesen a tagokért együtt. **Élő szereteteinket tudtukon kívül is beirathatjuk!** A tagok olyan világméretű közösséghez tartoznak, melyet a **szentmise** fűz össze. A miseszövetségi szentmisék kegyelmeiben haláluk után is részesülnek, amikor már senki sem gondol rájuk. A miseszövetségbe való felvétellel támogatjuk a missziót.

Miseszövetségi díj: 7000 Ft

Tájékoztatót nyújt:

Zabos Róbert SVD testvér, Missziós Titkárság,

Szent Imre Misszióház

9731, Kőszeg, pf. 74. Telefon: 06-94-562-205

E-mail: missiok@vivamail.hu

Számlaszám: 11600006-00000000-12713314

P. Mészáros Ferenc indonéziai leveléből

„Sok mindenre szívesen emlékezem vissza, ami két és fél hónapnyi nyári európai utamon történt. Örülök az onkológiai vizsgálatnak, főleg az eredményének. Hogy tényleg rák nélkül lennék? Az orroperáció helye azért zavar. A bennszülött orvoságot szedem.

Tetszetek a Kőszegen és Budatétényben töltött napok is. De honvágyam Magyarország iránt nem volt igazán. Lehet, hogy azért, mert itt, Indonéziában még dolgozhatok, gyalogolhatok, mint negyvenöt évvel ezelőtt. Hogy még meddig? Az más kérdés.

Nemsokára jelentkezem egy-két adattal az épülő plébánia-templomunkkal kapcsolatban.”

Lelki táplálék a világ testi-lelki éhezői számára

A nagykanizsai missziós imaközösség

Valóban impozáns a délnyugat-dunántúli város közepén emelkedő Jézus Szíve-templom. És legalább ennyire lenyűgöző a benne zajló közösségi élet. Fliszár Károly plébános atya és káplánjai nagy gondot fordítanak arra, hogy minden lehetséges jó kezdeményezés gyökeret verhessen itt. A missziós imaközösségnek azonban sajátos hivatásadata is van: az egész világra szeretnének kitekinteni, az egyház egyetemességének tudatában akarnak élni.

„Ők mind az imaközösséghez tartoznak?” – kérdezem meglepetten Ruszwurm Zsuzsa és Göndics Jánosné (Ági) imaközösség-vezetőket. Bár negyedévenként rendszeresen látogatom a közösséget, mégis mindig sok új arcot látok. Megkapó az összegyűlt „tömeg” látványa. A hatalmas templom szentélye melletti oratórium zsúfolásig megtelt a misszióért imádkozni vágyókkal. Állóhelyet is alig találni. Főleg idősebbeket látok, de vannak üde, huszonéves arcok is. Mind tele lelkesedéssel és vidámsággal.

„Miért éppen ezt a közösséget választottam? A hitbéli indíttatáson túl talán Ruszwurm Zsuzsa személye, vezetési stílusa vonzott – gondolkodik el Margit. – Jól megtalálja az egyensúlyt. Nem kényszerít semmire, viszont felkelti bennünk az igényt, hogy mindig várjuk a következő imaórát.” Ez a vágy nemcsak a találkozásnak szól, hanem a tenni akarás kifejeződése is. „Bizony, nagy bajban van az ország. Kell a misszió! Sokáig el volt nyomva a hit, ezért is sülyedtünk ilyen mélyre. De hinni kell, hogy az imádságnak ereje van. Hiszen Krisztus annyiszor tett csodát. A benne való hit óriási erőt ad!” – erősíti meg Sári.

Hogyan is jött létre az imaközösség? „Amikor 2003-ban eljöttek a verbiták és missziós lelki napokat vezettek, akkor megfogott a lelkesedésük. Éreztem, hogy ők tényleg akarnak tenni valamit az egyházért! – mondja László. – Amikor megalakult az imaközösség, természetesen csatlakoztam. Lelkesedésből jöttünk össze, de persze a fellángolások néha el szoktak hamvadni. Itt nem hamvadt el. Találkozhattunk olyan emberekkel, akiknek a lelkesedése igazi és hiteles volt. Odafigyeltek ránk a verbiták. A későbbiekben is támogattak, nem felejtettek el. Mindig jöttek a missziósok, és igazi vérfrissítésként éltük át, amikor újabb és újabb szerzetesek látogattak meg minket.” Göndics Ági hozzáteszi: „A misszionáriusok Isten és embertársaik iránti szeretetből hozzák meg azt a nagy áldozatot, hogy elhagyják hazájukat. Mi ezt nem tehetjük meg, de igyekszünk segíteni másoknak. Szerencsés dolog, hogy innen, az oratóriumból láthatjuk az Oltáriszentséget, így érezzük a Szentlélek eleven kiadását. Amit a közösség vezetői még megtehetnek, az a tagokra való odafigyelés és kirándulások, közös programok szervezése.”

Ruszwurm Zsuzsa szerényen hallgat, majd elmondja: „Mi kezdetől fogva az egész várost szeretnénk megszólítani közösségünkkel. Fliszár Károly atya hathatós támogatása mellett érezzük, hogy a város többi papjai is látják igyekezetünket.” Egy ilyen plébániaközi imaközösség azért is áldozatvállalást kíván, mert néha a templomtól távolabb lévőknek nehéz ide eljutni. Egy segítőkész tag, László járja körbe gépkocsijával a nehezebben mozgó

érdeklődőket, hogy elhozza őket. Ő hordja ki a *Világpostá* hírlevelet is. „Nagyon jó szövegei vannak az imaóráknak, és sokat segítenek a havonta érkező imaszándékok is” – fűzi hozzá Mária, aki a Jézus Szíve (Népleányai) Társaság tagja, és régebben Kőszegen végzett apostoli munkát. Így látja az imaközösség apostolko-

dását: „Aki megismeri Jézust, és imádságaival hozzá kapcsolódik, az magával szeretne vinni hozzá mást is. Így alakítja át az imádság az imádkozó embert.” Mennyire találóak Ruszwurm Zsuzsa imaközösség-vezető szavai: „A misszió valóban lelki táplálék, melyet szét kell osztani a világ testi-lelki éhezői között.”

Lányi Béla SVD

A missziós Madonna zarándokútja

A *Világpostá* korábbi számaiban is nyomon követtük a 2005 tavaszán országjárásra indult missziós Madonna-szobor vándorlását. Legutóbbi lapzártaunk óta a szép indonéz Szűzanya-ábrázolás Vereseyházán és Erdőkertesben talált ideiglenes otthonra a missziók ügyének támogatónál.

Vereseyház, november 14. és december 14. között: Láng család, Pásztor család, Tamási család, Bartus család, Leszák család, Vass család, Hajdi család, Poroszlai János, Hibó család.

Erdőkertes, december 15. és február 9. között: Dukai Lajos, Kányádi Sándorné, Oroszi Jánosné, Henrikné, Farkas Gáborné, Illés Elemér, Lugosi Gyuláné, Kozma Lászlóné, Újlaki család, Makovics Ferencné, Veréb Józsefné, Pásztor Gyula, Pethő Ferencné, Egervári Gáborné, Kupeczky Zoltánné, Halmi Istvánné, Both Zsolt, Molnár Jánosné, Lugosi család.

Február 9. után újra Vereseyházra került a missziós Madonna. Láng Andrásné: 14–18-ig; Serfőző Istvánné: 18–21-ig; Szász Józsefné: 21–25-ig; A Leszák családnál, február 25–március 4-ig. Március 4-én az imaórán ünnepélyesen elbúcsúzik az imakör az áldást hozó kedves vendégtől. Köszönjük a missziós testvéreknek ezt a bizalmat és ajándékot mindannyian, akiknek otthonában néhány napig vendég lehetett a mi Urunk Édesanyjának gyönyörű szobra.

Sokat beszélünk Kína erősödéséről, politikai és vallási viszonyairól. A világ legnagyobb, most már 1,3 milliárdos népével folytatott párbeszéd tehát létfontosságú.

Kevesen tudják, hogy a Kína és Európa közötti párbeszéd egyik legfontosabb központja a Bonn közelében lévő, verbita

deklődők rendelkezésére, 350 állandóan érkező folyóirattal együtt.

A Monumenta Serica Intézet a verbita missziósok St. Augustinban lévő filozófiai-teológiai főiskolájához kapcsolódik, melynek diákjai nemzetközi közösséget alkotnak. Nem véletlen ez a kapcsolat. A verbita missziós munka egyik célpontja kezdetől fogva Kína volt, mely már a rendalapítót, *Arnold Janssent* is mély érdeklődéssel töltötte el. Az első hithirdetőt, *Josef Freinademetzet* is Kínába küldte. A verbiták

sőbb indult az intézet másik folyóirata, a negyedéves *China Heute (Kína ma)*, mely aktuális információt nyújt Kínáról.

A nagy nemzetközi elismerésnek örvendő tudományos műhelynek ma is az a feladata, hogy a hagyományos kínai kultúrát bemutató tanulmányokkal segítse a kínai és a nyugati tudósok párbeszédét. Az intézet által kiadott kínai történelemmel foglalkozó művek százhusz kötetet tesznek ki. A Kína-centrum természetesen gyűjti a világ bármely részén megjelenő, Kínával foglalkozó munkákat. Ezekhez társul a verbiták működését bemutató könyvek, folyóiratok gyűjteménye. Különösen fontosak a Kínában megjelent katechetikai tartalmú anyagok, melyeket a kutatók ma már mikrofilmen és CD-n tanulmányozhatnak.

(A képek forrása: *Christ in der Gegenwart*, 12/2006, szöveg: *China Heute*)

Fordította:

P. Becherer András SVD

missziósok által vezetett Monumenta Serica Intézet. Legértékesebb része a sinológiai (a Kínával foglalkozó tudományhoz tartozó) irodalmat felölelő könyvtár, mely régi és új állományával a nemzetközi Kína-kutatás élvonalába tartozik. Modern klimatizált termekben található a kelet-nyugati párbeszéd kincsei, melyek korábban csak nagyon körülményesen voltak hozzáférhetőek. A könyvek kínai, japán és nyugat-európai nyelveken állnak az ér-

Shantung tartományban virágzó missziós telepeket alapítottak. Pekingben létrehozták a Fu Jen Egyetemet, mely a katolikus egyház és a kínai nép közötti kapcsolat terén nagy érdemeket szerzett.

A Monumenta Serica kezdetei ide nyúlnak vissza. Eredetileg egy rangos nemzetközi folyóirat címe volt, melyet 1934-ben a Fu Jen Egyetemen *Franz Xaver Biallas* verbita atya alapított. A folyóirat mellett 1937-től könyveket is megjelentettek,

Monumenta Serica Monograph Series sorozattal. A kommunista hatalomátvétel után, 1952-ben minden hithirdetőt kiutasítottak a Kínai Népköztársaságból. A Fu Jen Egyetemet azonban Tajvan szigetén sikerült újraalapítani. A folyóiratot a Kínából való kiűzés után először Japánban, majd az Egyesült Államokban jelentették meg, végül 1972-től Németországban, Sankt Augustin városában adják ki. Tíz évvel ké-

Lehozni a fényeket!

Így fogalmazza meg munkássága alap gondolatát a most 78 éves *Gréger Árpád Mihály* verbita atya. Szinte hihetetlen, hogy milyen mozgalmas életútra tekinthet vissza, hiszen ma a kőszegi Missziósházából legfeljebb kisebbik céljából mozdul ki. Évtizedeken át dolgozott a misszió élvonalában, az SVD Architects nevű, Róma közelében működő missziós építészeti tervezőiroda vezetőjeként. Egyszer az egyik földrészen jelent meg, másszor a másikon – aszerint, hogy a verbita missziós társaság építési feladatai hová vontatták. Épületei a földrengésektől sújtott trópusi országokban ma is csodálatot váltanak ki tartósságukkal és szépségükkel...

„Fertőszéplakon születtem – emlékezik vissza –, építő családban. Apámat betonácsnak csúfolták, hiszen betonmunkákkal foglalkozott: nyáron építéssel, télen sírkövekkel. Belém oltotta az

van! Kitanulom az építészetet, melyre a missziók egyszerű világában annyira nagy szükség van. Kapóra jött, hogy az akkori általános rendfőnök, P. *Schütte* éppen Bécsben volt kórházban. Elmentem hozzá, és előadtam a tervemet. Nagy örömmre a generális igent mondott. De azt hiszem, ő is örült, hogy az általa megálmodott verbita építészeti tervezőirodába talált egy újabb embert...”

Isten akarata volt ez: Mihály atya egészen 1989-ig a tervezőiroda („SVD Architects”) dolgozója maradt: előbb egyszerű építész, majd igazgató. Nevéhez rengeteg terv fűződik szinte minden világrészen. Talán a verbiták tajpeji (Tajvan) Fu Jen Egyeteme ke-

építés iránti szeretetet.” Azután úgy látszott, hogy Mihályt az élet másfelé viszi. A *Kis Hitterjesztő* című újságban távoli földrészeket fedezett fel, lelkesítette az apostoli munka. Már tízévesen jelentkezett a verbita kissemináriumba, majd Kőszegen elvégezte a noviciátust is. Külmisszióba vágyott. Az illegális határátlépés miatt a kommunista hatóságok elfogták, és nyolc hónapig volt az Államvédelmi Hatóság börtönében. Ezután a szombathelyi egyházmegye átvette, és papnövendékként a budapesti Központi Szemináriumba küldte.

Amikor a szerzeteseket sújtó kiszórási hullám bekövetkezett, Mihály atya már szubdiakónus volt – e tény mentette meg. Letenyére helyezték káplánnak, ahol nagy örömmel dolgozott. Gondolatai ma is sokszor járnak „Letenyétől Letenyéig”: első papi állomáshelyén most egy indonéz verbita atya látja el a kápláni szolgálatot. (Annak idején otthagya Letenyét, hogy papként és építészként szolgálhassa Indonéziát is, most pedig éppen onnan érkezett oly hasznos segítség a letenyei plébániára...)

Így függ össze a külmisszió és a belmisszió! Letenyéről „disszidált” 1957 első napjaiban. „Határmenti faluból származtam, ismertem a határvidéket. Mégis romantikus volt az utam: gumicsizmában, fehér lepedővel letakarva csúsztam át a fagyott Fertőtő jegén Ausztriába.” Végre úgy tűnt, megvalósíthatja missziós álmait. A társaság mödlingi Szent Gábor Missziósházába került. A börtönben töltött hónapok okta egészségügyi problémák miatt azonban az orvos nem javasolta, hogy azonnal kiutazzon a trópusokra. „Most mit tegyek?” – idézi vissza akkori vívódását. „Meg-

retében létesített épületek lehetnének a fő művei, de sokat dolgozott Indonéziában és az afrikai Ghánában is. (A ghánai fővárosban, Accrában ma is tevékeny *Káro Magdolna* verbita nővér e sorok írójának megmutatta azokat az épületeket, melyek Mihály atya tervei szerint épültek, és ma is a főváros látványosságai...) Dél-Amerikában is láthatók templomai. És Magyarországon? Talán a missziós építészek sorsa, hogy saját hazájukban nincs megvalósult munkájuk. Sőt, Európában is csak egy-két épület őrzi Mihály atya gondolatait: például a bajorországi Tirschenreuth missziós temploma. Az épületeken túl Mihály atyáék készítették fel a misszióba induló, építésre szakosodott testvéreket is, hiszen a trópusi építés sajátosságait a német és osztrák szakiskolákban nem tanítják.

Hogyan szolgálja egy szerzetes építész a missziót? „Ezen rengeteget gondolkodtam. Amikor világossá vált, hogy a templomépítésznek szentelem egész életemet, sok tanulmányutat tettem különböző országokban. Ezek során jöttem rá, hogy mi a templomépítészet lényege: lehozni a fényeket! A fény teszi érzékennyé, kifinomulttá az építészetet. Ha sikerül a transzcendenst elhozni a mi világunkba, akkor hétköznapjaink szürke világában is gyökeret verhet a transzcendens, Isten világa. Ez a hithirdetés, ezt akarja minden misszionárius: Isten üzenetét hozza az embereknek abba a környezetbe, ahol élnek. Így válik a szürke, értelmetlen világ szakrális helyé, Isten jelenlétének helyévé. Ennek szentelem egész életemet.”

Lejegyezte: Lányi Béla SVD

Rejtvény

Kedves gyerekek és fiatalok! Nagy öröm költözött minden verbita és fiatal barátai szívébe. Egy szép vasárnap, február 4-én diakónussá szentelték *Elly* testvérünket! Kívánjuk neki, hogy Isten tegye benne teljessé azt, amit megkezdett benne.

Elkezdődött a nagyböjti időszak... Nagyon fontos, hogy ne féljünk a böjttől, hanem megértsük, hogy valóban mi az értelme a böjtnak, a lemondásnak!

Azt mondhatnánk, hogy a jó nagyböjt olyan, mint amikor két ember, akik szeretik egymást, készülnek arra, hogy összekössék életüket. Megnézzük magunkban, mintegy lelki tükörben, hogy „elég tiszták és csinosak vagyunk-e”. Annak ellenére, hogy ez az időszak nagyon sok fáradtsággal, lemondással jár, mégis legyetek mindig boldogok, hiszen a végén a legnagyobb örömnepünk következik. Az a legjobb, ha a nagyböjti jó cselekedeteitekkel mindig a másik hasznára váltok. A bűnbánatok pedig azt jelentse, hogy saját szeretetünket Krisztus szeretetének fényében vizsgáljuk meg: ismerjük meg önmagunkat, szeressük még jobban a környezetünkben élő családtagjainkat, barátainkat; ezáltal pedig egyre inkább készülünk a Krisztussal való elkötelezésre!

Rejtvényünk a nagyböjti időszakot követő nagy ünnepünk és egyben életünk legnagyobb csodájáról szól.

Haladj az óramutató járásával egyező irányba! Kiindulásként az egyik betűt vastagon szedtük. Ha logikusan haladsz, akkor egy, a húsvéti ünnepkörhöz tartozó fontos mondatra találsz.

Az előző (2006. téli) rejtvény nyertesei: *Nagy Zsófia*, 6100 Kiskunfélegyháza, Szilfa u. 50., *Pichler Patrícia*, 9653 Répcelak, Vörösmarty u. 6., *Vincze Ferenc*, 3255 Fedémes, Petőfi u. 6. A nyereményeket (indonéz díszdoboz indonéz rózsafüzérrel) postán küldjük el.

Jó szórakozást és békés, áldott, kegyelmekben gazdag ünnepeket kívánunk!

Ujhelyi Balázs és Tóth Annamária

Varga Krisztián

Isten

*Könnyeket ejt az Isten.
Szomorú arca lenéz.
Tekintete, mint a legnagyobb szikla,
oly merev és oly nehéz.
Nagy kezeivel málán
simogatja az összegyűrt világot.
Nem hoz enyhülést,
csak illatként foszló álmat.*

*Könnyeibe mártott szavai
halkan csattannak a poros földön.
Az idő összezsugorodott.
Törékeny teste, mint börtön,
néma rezdüléssel tartja fogva
a megfeszült pillanatokat.
Isten hideg sóhajai
ködként fújják szerteszét
az utcákon nyugvó arcokat. –*

*Eltűnt a nyáj, eltűnt a pásztor.
Térdreborul az este, fáradtan, esengve,
hisz nem találta, hiába kereste.
Lecsukja szemét az Isten.
Már nem vajúdik könnyeket,
s nem sóhajt már lakatra vert ajka.*

*A könnyek felszáradtak
s elbujdosott a szél is.
Feléd indulok Istenem,
de ha nem lellek, elbujdosok én is...*

Indiai humor

A szördar* ember ismét vonaton utazik. Nagyon fáradt és álmos. Ad egy kis pénzt a melléte ülőnek, hogy ébressze majd fel, amikor megérkeznek arra az állomásra, ahol le kell szállnia. Néhány perc múlva el is alszik. Az útítárs, aki a szördartól a pénzt elfogadta, fodrász volt. Gondolta, hogy elég sok pénzt kapott, és nem helyes, ha nem szolgál meg érte. Fogta magát, és megborotválta a szördart. Amikor megérkeztek, felébresztette a szördart, aki leszállt, és hazament. Otthon, mikor belenézett a tükörbe és meglátta a saját arcát, kiabálni kezdett. Azonnal jött a felesége, és kérdezte, hogy mi történt. A szördar elmesélte a feleségének mi történt, és hozzáfűzte: „Az a buta ember valaki mást ébresztett fel, nem engem.”

Siju testvér SVD

*Indiai népcsoport tagja, akiről gyakran szólnak viccek

Varga Krisztián

Magány

*elszáradt percek lehelnek
hideg nyugalmat
oltsd el a fényt
fogd meg kihullt kezem
itt vagy?*

*ha nem, nézzen rám hiányod
nincs rám szavad sem*

*ledőlt kereszt
üres szavak s magányos sír
virágcsokor szívemben
mondd –*

miért alkottál?

szólj akkor is, ha nem akarod

*imát suttog cserepes ajkam –
bitetlenül*

MISSZIÓS VÁLTÓFUTÁS...

Az indiai filozófus, Swami Vivekananda szerint a teremtés olyan, mint egy váltófutás, amelyet nekünk kell végigfutni. Lényege, hogy a versenyzők nem egyedül teljesítik a távot, hanem a fáklyát másoknak átadva közösen, együttműködve érik el a végső győzelmet. Csak akkor nyerhetnek, ha minden versenyzőben megvan ugyanaz a kitartás és lelkesedés, mint aki a futást megkezdte. Azonnal át kell vennünk a fáklyát, hogy a kijelölt pontnál továbbadhassuk.

Váltófutásunkat maga Jézus Krisztus indította. Egész életét arra áldozta, hogy nyerjünk. Minden embert szeretett: beteget, bűnöst, kítaszítottat, árulót... Megkaptuk a fáklyát, hogy tovább fussunk vele, és majdan továbbadjuk. Ez a misszió lényege. Szent Arnold egy volt a sok közül, aki beállt a váltófutásba, hogy az Örömhír fáklyájával bevilágítsa a világot. A verbita missziósok arra töreksenek, hogy a láng ki ne aludjon, és minél több emberhez eljusson. (Lourdu)

FUSS TE IS VELÜNK!

Azok a 18–30 éves fiúk, akik szívesen beállnának a missziók váltófutásába, érdeklődjenek Róbert testvérnél. Elkötelezett, hithirdető szerzetesi közösségben élünk: missziós papok és missziós testvérek. Cím: Zabos Róbert SVD, tel.: 06-30-626-0544 • E-mail: verbita@hotmail.com

Olvasd honlapunkat is: verbita.communio.hu!